

Een harde les

HERVERTELLING:
Lidwien Meijer

Franciscus zat eens met zijn broeders aan tafel. Het was heerlijk om buiten, bij de kluizenarij, de maaltijd te gebruiken. Ze genoten van het voorjaar, het eten en de broederschap. Plotseling kwam er een vogelpaartje aanvliegen, een mannetje en een wijfje. Het waren roodborstjes. In hun nest waren kort daarvoor de jongen uit het ei gekomen, dus het ouderpaar was druk op zoek naar voedsel en Franciscus zag hoe ze gretig de kruimeltjes van de tafel pikten.

Hervertelling van hoofdstuk 18 uit de Tweede levensbeschrijving door Thomas van Celano: Franciscus voedt de roodborstjes waarvan er één door vraatzucht de dood vindt.

Vanaf dat moment zetten de broeders dagelijks wat brood voor de roodborstjes apart en kwam het vogelpaar steeds terug, voor henzelf en voor de kleintjes. Franciscus sprak de vogeltjes vriendelijk toe en ze leken hierop te reageren. Dat deed hem veel plezier.

Op een dag kwamen vader en moeder roodborst samen met hun jongen naar de kluizenarij. Ze kwamen de kleintjes aanbieden aan de broeders, alsof ze wilden zeggen: *Met behulp van jullie dagelijkse steun zijn ze groot geworden. We dragen ze nu aan jullie over.*

Toen vlogen ze weg en ze lieten zich niet meer zien. De jongen wenden snel aan de broeders. Ze gingen op hun handen zitten en gedroegen zich in huis niet als gasten, maar als bewoners. Ze maakten geen contact met de mensen uit de 'gewone wereld', alleen met de broeders. Het was heel duidelijk dat ze zich hadden verbonden met hen.

Franciscus observeerde dit gedrag met veel belangstelling. Hij was verbaasd en ook blij en nodigde de broeders uit om in zijn vreugde te delen: "Wat bijzonder hoe dit gegaan is met onze broeders de roodborstjes. Ze hebben als het ware gezegd: *We bieden jullie onze jongen aan, die door jullie kruimels zijn gevoed. Doe met hen wat je wilt, wij zoeken een ander plekje op.*"

Vetgemest en verzadigd, en toch de ander niks gunnen...

Aanvankelijk ging het heel goed met de vogeltjes. Ze werden bij de broeders volkomen tam en aten met hen mee. Helaas werd de eendracht toch verstoord. Een fors uitgevallen roodborstje begon zijn broertjes en zusjes het leven zuur te maken. Iedere keer opnieuw joeg hij de anderen weg bij het voer, ook al had hij zelf zijn buikje al helemaal rond gegeten. "Kijk nou toch", zei Franciscus: "Wat een gulzig beest is dat. Hij is vetgemest en verzadigd en toch gunt hij de anderen hun eten niet. Dat kan niet goed blijven gaan. Die zal nog eens lelijk aan zijn einde komen."

Nog diezelfde dag werden zijn woorden bewaarheid. De dikke, gulzige roodborst landde op de waterbak om te drinken, maar ging kopje onder en verdronk. En geen kat of enig ander dier durfde hem nog aan te raken, want Franciscus had de gulzigaard vervloekt. De gulzigheid werd bij dit vogeltje vreselijk gestraft. Laat staan als zoiets bij mensen gebeurt. Het oordeel van heiligen moet dus altijd serieus genomen worden.